

ခေတ်ရဲ့ သားကောင်တွေ

ခေတ်ရဲ့ သားကောင်တွေ

ကျနော် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ငေးမောနေသည်။ အမိုးပြောနေသည့် စကားလုံးတိုင်းက ရင်ကို စူးစိုက်နေသည်အလား။ “မိုးဦး အကျ စောမယ်ဆိုတာကလည်း တကယ်တော့ လောကဓံတွေပါလား အမေရယ်” ဆရာချောနွယ်၏ ကဗျာ စာသားများက ရင်ကို နာနာကျင်ကျင် တို့ထိလျက်ရှိသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ အမိုးပြောနေသည့် အကြောင်းအရာများက အကြွေစောသည့် ပန်းငုဝါလေးတွေအကြောင်း။

[၁]

အမိုး၏ စကားသံများက လောကဓံနှင့် အရင်းနှီးကြီး ရင်းနှီးနေသူ၏ လေသံများအတိုင်း တည်ငြိမ်ခြင်းနှင့်အတူ လေးပင်ပြတ်သားခြင်းတို့ ရှိနေသည်။ ကံကြမ္မာကို ရိုးမယ်ဖွဲ့နေတာလား၊ ဘုရား သခင်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းလို့ ဖြေသိမ့်နေတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဘာဆိုဘာမှ စဉ်းစားမနေချင် တော့တာလား၊ သူမက ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲ ဆိုတာကို ကျနော်က ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်နေ ဖြစ်သည်။

ရဲဘော်ထူးအောင်ကတော့ စကားလုံးတွေကို စတင်နားလည်ကာစ ကလေးတယောက်လို သူပြောမည့် စကားများအတွက် အပြန်ပြန် အလှန်လှန် စဉ်းစားရင်း “သူ ... ကျသွားတယ်ဆိုတာကတော့ တကယ်ပါပဲ အမိုး” အသူတရာနက်သော ချောက်ထဲသို့ ထိုးဆင်းကျ ရောက်သွားသည့် စက္ကန့်နာရီများ၊ ထိုင်နေသူ အားလုံးဆီ တပြိုင်နက် အန်ကျလာသည့် သက်ပြင်း လှိုင်းပုတ်သံများ၊ ထိုစက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း သွေးလေ ရပ်တန့်သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒီဖြစ်ရပ်ကို သိနေကြသူတွေ ဖြစ်ကြပေမယ့် ဒီစကားတွေ ပြန်ကြားရတော့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားရသည်က အမှန်၊ အထူးသဖြင့် စနစ်ဆိုးကြီးက ဝါးမြိုခြင်းဒဏ် ခံထားရသည့် မိခင်တယောက်ရှေ့မှာ သားတယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို အတိုရှင်းဆုံး စကားလုံးတွေနဲ့ ဖွင့်ဆိုပြနေရသည်က တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမှုနယ်ပယ်ကို ကျယ်သည်ထက် ကျယ်ဝန်းစေသည်။

“ရဲဘော်ဆေးရေ ... ရင်နှင့်အမျှ ကြေမွ နေကြရကုန်ပြီဗျာ”

[၂]

သူ့ရဲ့မြန်မာအမည်က ‘ဆန်းလင်းအောင်’ ဒါပေမယ့် သူက ကရင်လူမျိုး။ စောဆေးကိုလို ကျနော်တို့ အားလုံးကတော့ သူ့ကို ‘ရဲဘော်ဆေး’ လို့ပဲ ခေါ်တယ်။ သူနဲ့ ကျနော် ကျောင်းသားတပ်မတော် (၆၀၁) တပ်ရင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်၊ ပြည်မြို့ လူဘောင်သစ် ပါတီဝင်၊ အလံ (၃) လက်ကို ကြိုခိုင်သူ။ အမှတ် (၆၀၁) တပ်ရင်း၏ ၁၉၉၂ စည်းရုံးရေး ခရီးစဉ်အတွင်း ၃/၈ လုပ်ဟန်အရ လူထုနဲ့အတူ တည်ဆောက်ခဲ့သူ။ သူတို့မြို့သား အဆိုတော် ကိုခင်ဝမ်းရဲ့ ပြည်မှာဆောင်းကို ဆွတ်ယုံဖွယ် တီးခတ် သီဆိုတတ်သူ။

“ဪ...အနေဝေး၊ ရေဝေးမှာ ပြည်မှာဆောင်းကို ဆုံးရှုံး သွားခဲ့ပါပေါ့လား၊ ရဲဘော်ဆေးရယ်” သူက စိတ်လိုလက်ရ ဖြစ်တဲ့အခါ ကဗျာ ရေးလေ့ရှိတယ်။

‘ဒီကမ္ဘာလောကမှာ

သူ့ရဲကောင်းဝါဒ ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း

မဟစ်ကြွေးပါနဲ့ မစ္စတာချော’

ဖွဲ့ ရှိသူတွေသာ အောင်ပွဲခံမှာပေါ့။

နှင်းရည်တွေ သိုင်းဝိုင်းနေတဲ့ ရှမ်းရိုးမရွဲ့ည မီးပုံနံဘေးမှာ သူကိုယ်တိုင် ရွတ်ပြခဲ့တဲ့ သူ့ရဲကဗျာလေး။ အခုတော့လည်း လွမ်းရစေတော့ ရဲဘော်ဆေး ရေ။

သူက ဟာသဇာတ်လည်း ရှင်သန် ထက်မြက်နေတဲ့သူ။ အခြေခံဒေသ ထိုးဖောက်ရေး ထိုးစစ်ခရီးမှာ ကျွန်တော်တို့ အတူတကွ ချီတက်ခဲ့ကြ သူ့ရဲကောင်းဆန်စွာ ကျဆုံးခဲ့ရ။ သူ့ရဲ့ရင် မပြီးစတမ်း။ သူ့ ပြည်မြို့ရဲ့ ဟာသအကြောင်းတွေ။ သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အမြီးအမောက် မတည့်တဲ့ ရယ်စရာဖြစ်ရပ်တွေ။ သူ့ရဲ့ စက်မှုအထက် တန်းကျောင်းသား ဘဝဖြစ်စဉ်။ အမှုန့်ကြိတ် စက်ရုံအလုပ်သမားဘဝ။ လူ

ဘောင်သစ် ပါတီဝင်အဖြစ် စွန့်စားခန်းတွေ။ ငတ်ပြတ်သူတွေ။ ပြည်မြို့ရဲ့ အာဇာနည်နေ့ လွမ်းသူပန်း ခွေချပွဲ သည်းထိတ်ရင်ဖို နိုင်ငံရေး ထိုးစစ်။ နောက်တော့ သူ့မိသားစုအကြောင်း။ အဖေရယ်၊ အမိရယ်၊ သူရယ်၊ သူ့ညီလေးရယ်။
“အေးဗျာ ... ကျနော် တော့ခိုလာတော့ ညီလေး တော်တော်ခံစားရမှာပဲ”

[၃]
‘ဗျာ ...’

“ဟုတ်တယ် ဖိုးခွား ... အငယ်ကောင်လည်း ဆုံးသွားပြီ။ အမိုး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သူ့အဖေလည်း ဆုံးသွားပြီ”

ဒါဟာ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုလား။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် စိတ်တွေဟာ အရက်မူးသမားလိုမျိုး ယိမ်းယိုင်ပြီး ဆောက်တည်ရာ မရ ဖြစ်နေသည်။ ရဲဘော်ဆေး ပြောပြဖူးသည့် သူ့မိသားစုဘဝ ပုံရိပ်များက အပ်ချည်ကြိုးတစ်ကို တဘက်က ကိုင် ထားရင်း အပ်ချည်ကြိုးလုံး ပြုတ်ကျသွား သလိုမျိုး ဝရန်းသုံးကား ပြုတ်ကျလာသည်။

“အဖေနေ့ အမေက နယ်မြေလုရင်း ကျနော်တို့ ၂ ယောက် ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူမနေဖြစ်ကြတာဗျ”။

အမိုးရယ် လောကဓံဆိုတာ ရှစ်ပါးထက် မပိုဘူးဆိုပေမယ့် အမိုးအတွက်တော့ ပြင်းထန်လှချည်လားဗျာ။ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ အမိုး ရယ်။ ထောက်လှမ်းရေးတွေကလည်း အိမ်ကို ခဏခဏ လာမေးနေတယ်။
‘ဆေးကိုလို တော့ခိုသွားပြီး သိပ်မကြာဘူး။ သူ့အဖေက အိပ်ယာထ လဲတော့တာပဲ။ သူ့အဖေက နဂိုကတည်းကလည်း ကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းလှတာ မဟုတ်တော့။ ဆုံးသွားရှာတယ်။ သူ့ဆုံးခါနီး သူ့သားကြီးကို သိပ်တွေ့ချင်ရှာခဲ့တယ်။ ဟင်း ...’

အမိုးဟာ ရှည်လျားစွာ စကားပြော နိုင်ဖို့အားယူတာလား။ ဒါမှမဟုတ် နာကျင်စိတ်တွေ လိပ်တက်လာလို့လား မသိ။ သက်ပြင်းတခုချပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်ဖွာလိုက်တယ်။ အနုမြူပြာလဲ့နေတဲ့ မီးခိုးငွေ့များကို ကြည့်ရင်း ကျနော်စိတ်တွေ အနုမြူပုံးအက်သင့်နေပြီလားလို့ တွေးမိတယ်။ တကယ်တော့လည်း ဗမာတပြည်လုံးဟာ အနုမြူရောင်ခြည်တွေ လွှတ်ထားပြီး အဆိပ်သင့်နေတဲ့ လှောင်ချိုင့်ကြီးနဲ့ အတူ တူပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဟာ အသက်ရှူသံ မျှည်းမျှည်းလေးတွေကိုတောင် ကြားနေရတဲ့အထိ တိတ်ဆိတ်စွာ အမိုးကို ကြည့်နေကြတယ်။ အဲဒီ တိတ်ဆိတ်မှုကြီးဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တိတ်ဆိတ်မှု ကြီးပါပဲ။

အဲဒီအချိန်က အိမ်မှာ သူတို့အဖွားရယ်၊ အဒေါ် အပျိုကြီး နှစ်ယောက်ရယ်၊ အငယ်ကောင်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ့ဦးလေး တယောက်ရှိပေ မယ့် သူက ရန်ကုန်မှာ။ တခါတလေမှပဲ ပြည်ကိုရောက်လာလေ့ရှိတယ်။ သူ့ဦးလေးကိုတော့ အငယ်ကောင်က ကြောက်တယ်။ ဒါပေမယ့် အပျိုကြီး အဒေါ်တွေကိုတော့ နည်းနည်းမှ ကြောက်ဘူး။

အဒေါ်တွေကလည်း ဆုံး၊ အဖေကလည်း ဆုံး၊ အကိုကလည်း တောထဲမှာကျဆိုတော့ မဆူရက်၊ မပြောရက်၊ ပိုက်ဆံကလည်း တောင်းသ လောက်ရနေတော့ အငယ်ကောင်က ပျက်စီးလာတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ အရက်နဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးက အရမ်းပေါတယ်။ အငယ်ကောင်က အပေါင်းအသင်းမှားပြီး ဘိန်းဖြူ စွဲသွားတယ်။

အမိုးဟာ ပြောလက်စ စကားကို ရပ်ပြီး မီးခြစ်လိုက်ရှာနေသည်။ မီးခြစ်ကို တွေ့သောအခါ မီးခြစ်ပြီး ဆေးလိပ်ကို မီးညှိ၏။ အမိုးရယ် အဲဒီ မီးခြစ်ထဲက မီးခတ် ကျောက်လိုမျိုး ကျနော် နှလုံးသားတွေ ပဲ့ကျ နေရပါတယ်။ အမိုးက ဆေးလိပ်ကို အားပါးတရရှိက်ဖွာပြီး မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

အမိုးရဲ့စိတ်တွေက ထိုမီးခိုးများလို အုံ့မှိုင်း ရှုပ်ထွေးနေပေလိမ့်မည်။

“သူ့အဒေါ်တွေက သူ့ဦးလေးဆီကို လှမ်းအကြောင်းကြားပြီး ဆေးဖြတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူကလက်မခံဘူး။ သူ ဆေး မဖြတ် ချင်တော့ဘူးတဲ့။ သူ ဆေးဖြတ်လိုက်ရင် အခုဖြစ်နေတဲ့ သူ့ဘဝကို သူ ဘယ်လိုမှ ရင်ဆိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေ သွားတာ မြင်ချင်ရင် ဆေးဖြတ်ပေးကြလို့ ပြောတယ်။ အင်း ... ခုတော့လည်း ဘိန်းဖြူနဲ့ပဲ ဆုံးပါးသွားရတာပါပဲ။”

[၄]

အမိုးနှင့် ကျွန်တော်တို့ ဆုံမိကြသည်က ညီလာခံကာလ၊ အမိုးက တယောက်တည်း စိတ်ကူးတဲ့ရာ သွားလာနေထိုင်ရင်း စိတ်ကိုဖြေ ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်မှာ ကြာပြီ။ အခု ရောက်လာသည်က ရဲဘော်ဆေးကို ထိုင်းနိုင်ငံထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတာ တွေ့ရသည်ဟူ၍ သ တင်းကြားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကို အမိုးက မယုံသော်လည်း အဒေါ် အဖျိုကြီးနှစ်ယောက်က အတင်း လွှတ်သောကြောင့် စုံစမ်းရင်း၊ မေးမြန်းရင်း ကျနော်တို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အမိုးက အရာရာကို မတုန်မလှုပ် ရင်ဆိုင်ဖို့အသင့်ရှိနေပေမယ့် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေ ရသူတွေက ကျွန်တော်တို့။

“အင်း ... သူတို့ အဖွားကိုတော့ ဆေးကိုလို ကျသွားတာ ပြောမပြရဘူး။ သူ့အဖွားက အကြီးကောင်ကို ပိုချစ်တယ်။ အခုတော့ ပိုဆိုး သွားတာပေါ့။ သားလည်း ဆုံး၊ မြေးအငယ်ကလည်းဆုံးဆိုတော့ ဆေးကိုလိုအကြောင်း နည်းနည်းမှ မဟာရဲဘူး။ သူ့အဖွားကတော့ သူ့မြေး ကြီး ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ပဲ ထင်နေတာ။”

အမိုးက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြပြီး၊ ငေးရင်းမောရင်း ဆေးလိပ်ကိုသာ တွင်တွင် ဖွာနေတော့သည်။ အမိုးက ဗလာနယ်ထဲ လွင့်ကျသွားတာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ မှာလည်း အမိုးပြန်ရင် သူ့မြေး ပြန်အလာကို မျှော်နေမယ့် အဖွားဆီ သတင်းစကား ပါးလိုက်စရာ ဘာမျှ မရှိတော့ပြီ။

“ရဲဘော်ဆေးရေ ရင်နှင့်အမျှ ကြေမ့ နေရပါပြီဗျာ”။

[ဆေးကိုလိုမိုးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့စဉ်များ အမှတ်တရ]

ညိုထက်(လမ်းသစ်ဦး)